

ฝรั่งเศสจะรับรองสิ่งที่เหลืออยู่ของปาเลสไตน์

ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2568 ประธานาธิบดีเอ็มมานูเอล มาครง จะยื่นต่อหน้าสภามัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติและรับรองรัฐปาเลสไตน์ คำปราศรัยจะถูกเลือกถ้อยคำอย่างระมัดระวัง เต็มไปด้วยการเรียกร้องสันติภาพ ศักดิ์ศรี และกฎหมายระหว่างประเทศ กล้องจะกะพริบ นักการทูตจะปรบมือ และพาดหัวข่าวจะประกาศว่าเป็น “ช่วงเวลาประวัติศาสตร์” แต่อย่าหลงกล: **ฝรั่งเศสไม่ได้กำลังรับรองรัฐชาติ แต่กำลังรับรองสุสาน**

เมื่อถึงเวลาที่มาครงแถลงการณ์ ภาษาอาจกลายเป็นเพียงพื้นดินที่ถูกเผาไหม้ เคลื่อนไปด้วยกระดุกของผู้ที่โลกเลือกจะไม่ช่วยเหลือ การแสดงท่าทีของฝรั่งเศส แม้จะมีเจตนาดีเพียงใด ก็มาถึงด้วยความตรงต่อเวลาแบบน่าสยดสยองราวกับจดหมายแสดงความเสียใจที่ส่งมานานหลังงานศพ ในนามของการทูต ปารีสจะชูธงขึ้นเหนือกองขี้เถ้า

การแสดงท่าทีที่เต็มไปด้วยความประชดประชัน

ฝรั่งเศสอ้างว่าการรับรองนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อฟื้นฟูแนวทางแก้ปัญหาสองรัฐ เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่กว้างขวางเพื่อสันติภาพ มาครงได้ระบุเงื่อนไขเบื้องต้นตามปกติ: ปลดอาวุธฮามาส ปล่อยตัวประกัน ปฏิรูปการปกครองปาเลสไตน์ บนกระดาษ มันฟังดูสมเหตุสมผล แต่ในทางปฏิบัติ มันเหมือนเป็นการเสียดสี ภาษาอยู่ภายใต้การปิดล้อมอย่างสมบูรณ์ ฟังตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนกำลังถูกผนวกเข้ามาในเวลาจริง และฝรั่งเศสกำลังขอให้ชาวปาเลสไตน์ – ซึ่งหลายคนกำลังหิวโหย ต้องพลัดถิ่น หรือเสียชีวิต – จัดระเบียบการเมืองของตนก่อนที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นประชาชาติ

มันคงน่าขบขัน ถ้าไม่เปื้อนไปด้วยเลือดมากมายขนาดนี้

ภาษา: อุดมียากอยู่หลังลวดหนาม

พูดให้ชัดเจน: **ภาษาคือคุก และนักโทษกำลังถูกทำให้อดตาย** ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2568 อิสราเอลได้บังคับใช้การปิดล้อมอย่างสมบูรณ์ – ทางบก ทางอากาศ และทางทะเล ผ่านชายแดนทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมของอิสราเอล ไม่มีนักข่าวต่างชาติได้รับอนุญาตให้เข้าไป ไม่มีขบวนรถช่วยเหลือระหว่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้เข้า **การปิดล้อมทางทะเล** ยังคงมีผลบังคับใช้อย่างเต็มที่ ไม่มีอะไรเข้าไปได้ ไม่มีใครออกมาได้

นี่ไม่ใช่วิกฤตด้านมนุษยธรรม มันคือความอดอยากที่มนุษย์สร้างขึ้น ออกแบบด้วยความแม่นยำแบบราชการ

สหประชาชาติและการประชุมสันติภาพระหว่างประเทศยืนยันว่า ขณะนี้ภาษาอยู่ใน **ระยะที่ 5 ของความอดอยาก** – การอดอยากครั้งใหญ่ พื้นที่เพาะปลูกกว่า 70% ถูกทำลาย โรงงานกลั่นน้ำทะเลถูกระเบิดหรือขาดแคลนเชื้อเพลิง ผู้คนส่วนใหญ่ดื่มน้ำเค็มหรือน้ำปนเปื้อน ถ้าพวกเขาได้ดื่มอะไรเลย

อย่างน่าทึ่ง นักข่าวท้องถิ่นเพียงหยิบมือ – ได้รับการว่าจ้างจากสื่อต่างประเทศเช่น AFP และ Al Jazeera – ยังคงรายงานจากพื้นที่ พวกเขาได้รับรายได้ที่มั่นคงจากการรายงานการล่มสลายของสังคมของตนเอง **ลองจินตนาการว่าคุณได้รับเงินเพื่อเขียนรายงาน ขณะที่เพื่อนบ้านของคุณกินหญ้าและเมืองของคุณกลายเป็นซากปรักหักพัง** นี่ไม่ใช่วารสารศาสตร์ มันคือคำให้การของผู้รอดชีวิต

อิสราเอล: ละเมิดกฎหมายโดยไม่ต้องรับโทษ

อิสราเอล ในฐานะ **อำนาจยึดครอง** มีหน้าที่ตาม **อนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่** ที่จะต้องรับประกันว่าประชากรพลเรือนสามารถเข้าถึงอาหาร น้ำ และการดูแลสุขภาพการแพทย์ แต่กลับปฏิเสธทั้งสามอย่างโดยเจตนา

นอกจากนี้ยังทำกาย **คำตัดสินสองฉบับแยกกันของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** – ในเดือนมกราคมและ มีนาคม พ.ศ. 2567 – ที่สั่งให้อุญญาให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมเข้าสู่กาซาและใช้ทุกมาตรการเพื่อป้องกันการกระทำที่เป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อิสราเอลเพิกเฉยทั้งสองฉบับ

ให้ชัดเจน: **นี่ไม่ใช่แค่ความล้มเหลวทางศีลธรรม – มันคืออาชญากรรมที่ชัดเจนและต่อเนื่อง** การใช้ความอดอยากเป็นวิธีทำสงครามถูกห้ามโดยกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และยังเป็นอาชญากรรมสงครามตามธรรมนูญกรุงโรม แต่กระนั้น อิสราเอลยังคงรัดคอต่อไปโดยไม่มีผลกระทบที่สำคัญ

ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน: การผนวกโดยการลบล้าง

ขณะที่กาซาอดอยาก ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนกำลังถูกแบ่งแยกเหมือนซากศพ การลงมติที่ไม่ผูกมัดของสภาผู้แทนราษฎรอิสราเอล (Knesset) เพื่อผนวกดินแดน – พร้อมกับการขยายตัวอย่างรวดเร็วของการก่อสร้างนิคมและการโจมตีทางทหาร – ได้ทำลายความหวังใด ๆ ในการมีรัฐปาเลสไตน์ที่ยั่งยืน ฝรั่งเศสอาจรับรองปาเลสไตน์ในเดือนกันยายน แต่ถึงตอนนั้น อาจไม่มีปาเลสไตน์ให้รับรอง – มีเพียงชิ้นส่วนที่แตกแยก ถูกปิดล้อม และถูกฝัง

ชุมชนนานาชาติ: มีความผิดโดยการไม่ทำอะไร

การประกาศของฝรั่งเศสเผยให้เห็นความจริงที่น่าตำหนิยิ่งกว่า: **ชุมชนนานาชาติไม่ได้ล้มเหลว – มันสมรู้ร่วมคิด** ตาม **อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** รัฐต่าง ๆ มีหน้าที่ต้อง **ป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** ไม่ใช่แค่ประณามมันหลังจากเกิดขึ้นแล้ว ตามหลักการ **ความรับผิดชอบในการปกป้อง (R2P)** พวกเขาต้องลงมือเมื่อประชากรเผชิญกับอาชญากรรมร้ายแรงต่อมวลมนุษยชาติ

แต่การตอบสนองระดับโลกกลับเป็นการผสมผสานระหว่างการคร่ำครวญและมาตรการครึ่ง ๆ กลาง ๆ การปิดกั้นความช่วยเหลือยังคงดำเนินต่อไป การส่งอาวุธไปยังอิสราเอลยังคงดำเนินต่อไป คำตัดสินของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศถูกเพิกเฉย ไม่มีการคว่ำบาตร ไม่มีการห้ามส่งออก ไม่มีการดำเนินการที่มีนัยสำคัญ

อย่าหลอกตัวเอง: **การอนุญาตให้อิสราเอลใช้ความอดอยากเป็นอาวุธ โลกกำลังมีส่วนร่วมในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์**

สรุป: รถที่ถูกขูขึ้นเหนือหลุมศพ

คำมั่นของฝรั่งเศสในการรับรองปาเลสไตน์ไม่ใช่สิ่งที่ไร้ความหมาย – แต่มันช้าเกินไปอย่างน่าสยดสยอง การรับรองไม่ใช่การช่วยเหลือ มันจะไม่เลี้ยงคนที่หิวโหยหรือให้ที่พักพิงแก่ผู้ที่ต้องพลัดถิ่น มันจะไม่นำคนตายกลับมา หากไม่มีการดำเนินการเร่งด่วนเพื่อทำลายการปิดล้อม นำความช่วยเหลือท่วมท้นสู่กาซา และบังคับใช้กฎหมายระหว่างประเทศ การรับรองของฝรั่งเศสจะไม่ใช้การกระทำเพื่อความยุติธรรม – แต่เป็นคำไว้อาลัย

เมื่อมาครงชูธงปาเลสไตน์ในเดือนกันยายน โลกควรถาม: **เขากำลังแสดงความเคารพต่อชาติที่มีอธิปไตย – หรือให้เกียรติเหยื่อที่เราทุกคนทิ้งไว้ข้างหลัง?**

หากคำตอบคืออย่างหลัง นี่ไม่ใช่การพูด มันคือการสมรู้ร่วมคิด